

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra FRA DEN GAMLE FABRIK

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II*, 1905-, s. 57. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsøe02-shoot-idm140504745738240/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II

hvori paa én Gang hendes Navn nævnedes, vakte atter denne Frygt og holdt mig vaagen den første Del af Natten. Men saa betænkte jeg, hvor urimeligt det var, at han skulde være truffet sammen med Johanna, at der vistnok maatte gives mange andre Johannaer rundt om i Byen, og endelig slog jeg mig til Ro ved Jomfru Mortensens Mening, at det var saadant et Navn, han havde taget, og at det i Grunden var noget Digterpjank alt sammen. Ved denne beroligende Tanke faldt jeg i Søvn, og da jeg om Morgenen gik i Skole, forekom Aftenens Begivenheder mig som en taaget Drøm, hvis eneste Virkelighed var Olsen -- thi ham mødte jeg i Porten.

Fjerde Kapitel.

Onkels Laboratorium.

I Fabrikkens forreste Fløj laa Onkels Laboratorium. Det bestod af to Rum, forbundne ved en massiv Dør, men ogsaa her gjorde de forskellige Tidsaldr sig gældende. Onkels daglige Arbejdsværelse var et stort, lyst Rum med Rokokoloft, i hvis rige Stukaturarbejde man saa' en sværlemmet Diana med halvnøgne Nymfer, medens Aktæon, i Kurérdragt og med Posthorn i Haanden, forsvandt i en Krog, omringet af glammende Hunde. Alle de gamle Møbler, som den kongelige Postgaard engang havde ejet, syntes forsamlede her. Svajryggede Stole med Gyldenlæders Betræk, udbugede Skabe med store Drageringe i Skufferne, forgyldte Kanapeer med Satyrer

og spidsørede Fauner — alt tydede hen paa Kristian den Sjettes højhelige Regimente.

Men lukkede man saa Døren op og tittede ind i det andet Rum, det egentlige kemiske Laboratorium, da kunde man pludselig tro sig hensat til et af de gamle Guldmageres forunderlige Værksteder. I Baggrunden en hvælvet Ovn, sodet og sværtet af et Aarhundredes Arbejde, med indmurede Kobberør og sære, gammeldags Haner og Ventiler. Paa den ene Væg Digler, Kolber, Retortier, Hæverter og sorte Lædermasker; mod den anden en hel Række smaa, besynderlige Ovne, hvor de kemiske Præparater boblede og kogte. Under Loftet en røgbrun, udstoppet Hajlsk, og over det hele en stikkende Atmosfære af dampende Trækul, blandet med Salpetersyre og Klor — saaledes var Onkels Laboratorium. Føjer man hertil det svage Lys, der halvbrudt faldt gennem de runde, i Bly indfattede Ruder, de glødende Ovne og den gamle pukkelryggede Jørgen, Onkels Laboratoriekarl, der, sværtet i Ansigtet og med sodede Hænder, koboltagtig sneg sig omkring, vistende med en afsveden Fjervinge, saa vil man ikke undres over, at dette Sted prægede sig dybt i min Erindring.

„Er det sandt, hvad Jørgen siger, at du kan lave Guld?“ spurgte jeg en Aften.

„Ja, af hollandske Dukater,“ svarede Onkel, „ellers ikke.“

„Men kan man da ikke lave Guld af andet?“

„Jo, af Flid, Orden og Sparsommelighed.“

„Men Jørgen siger, at det ikke er umuligt at lave Guld, naar man blot finder det rigtige.“

„Ja -- naar man blot finder det, saa er det heller ikke umuligt,“ svarede Onkel alvorlig.

Nu vidste jeg, hvad jeg vilde vide. Naar man blot fandt „det rigtige“, saa blev det til Guld, og man havde Livets Nøgle i sin Haand. Det kom blot an